

Sagor för barn på svenska

berattelser.se

Ένας πολύ μικρός σπόρος: Η Ιστορία της Ουανγκάρι Μαατάι

Skreven av: Nicola Rijdsdijk

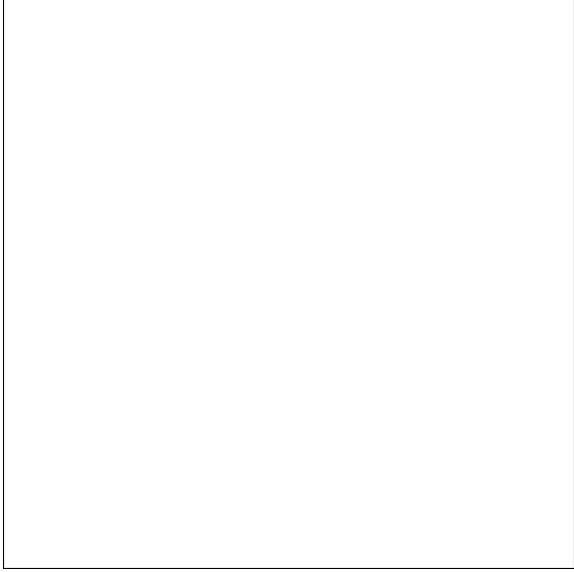
Illustrerad av: Maya Marshak

Översatt av: Eleni Manou

Denna saga kommer från African Storybook (africanstorybook.org) och vidarebefordras av Sagor för barn på svenska (<https://berattelser.se/>), som erbjuder sagor på många språk som talas i Sverige.

Detta verk är licensierat under en Creative Commons Erkännande 4.0 Internasjonal Licens. <https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/deed.sv>

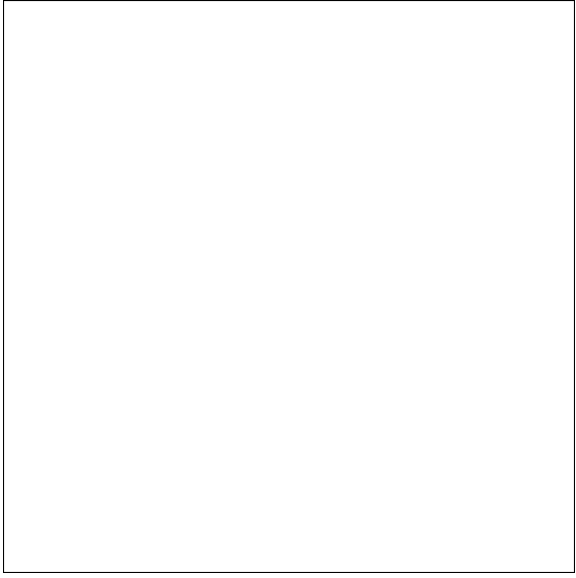
Ένας πολύ μικρός σπόρος: Η Ιστορία της Ουανγκάρι Μαατάι

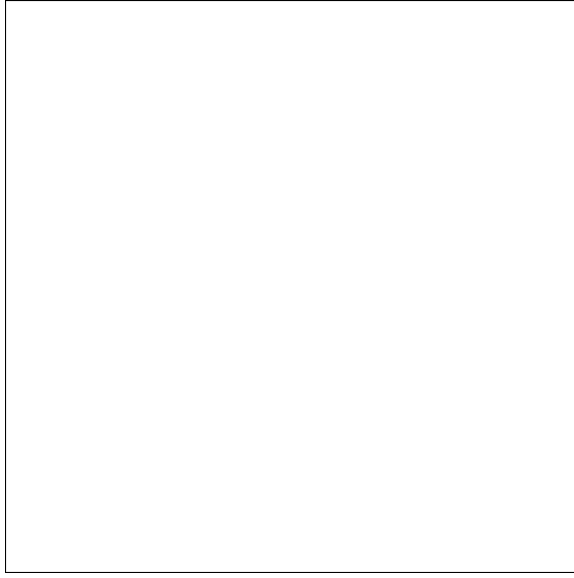
✎ Nicola Rijdsdijk
👤 Maya Marshak
📧 Eleni Manou
😊 grekiska
|| nivå 3

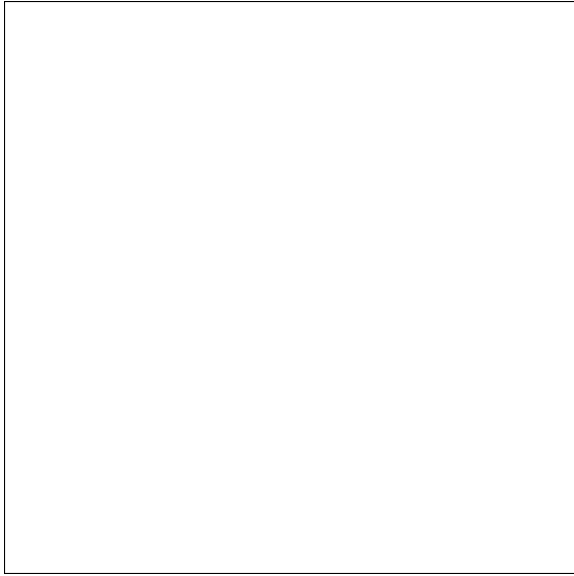
(utan bilder)

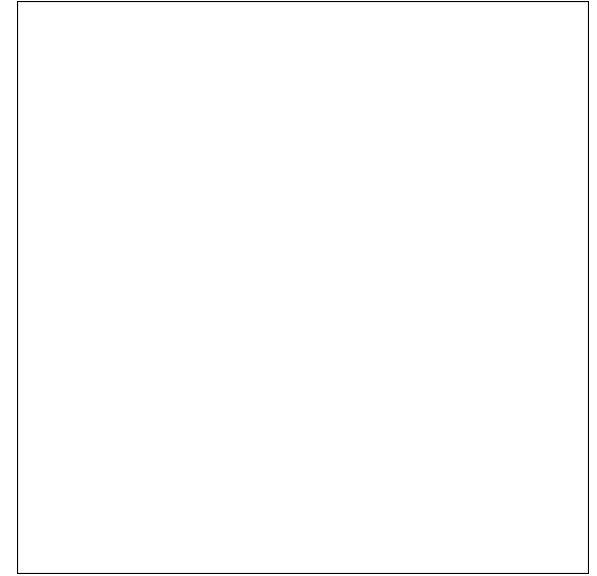
Σε ένα χωριό στις πλαγιές του Βουνού
Κένυα στην Ανατολική Αφρική, ένα μικρό
κορίτσι δούλευε στα κτήματα μαζί με την
μητέρα της. Το όνομα της ήταν Ουανκάρι.

Η Ουανκάρι πέρασε το 2011, αλλά
μπορούμε να τη σκεφτόμαστε κάθε φορά
που βλέπουμε ένα όμορφο δέντρο.

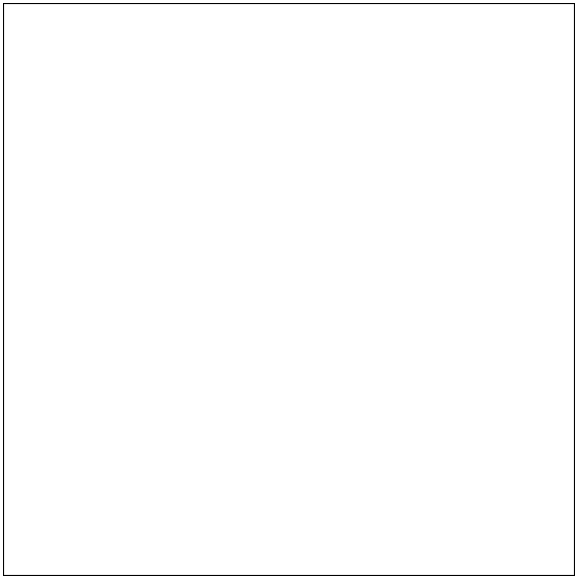

Η Ουανγκάρι αγαπούσε να είναι έξω. Στον κήπο της οικογένειάς της διέλυσε το χώμα με το μαχαίρι της. Πίεσε πολύ μικρούς σπόρους μέσα στη ζεστή γη.

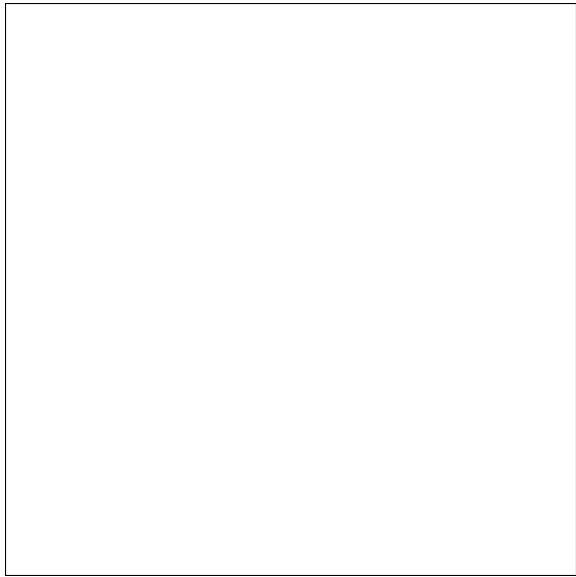

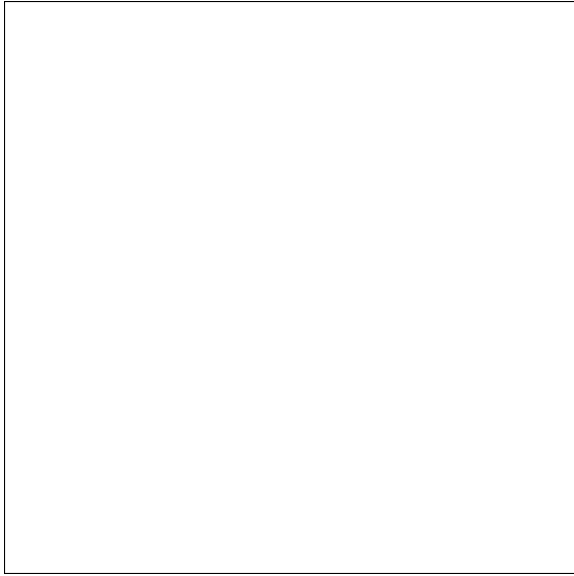
Η Ουανγκάρι είχε δουλέψει σκληρά. Άνθρωποι από όλο τον κόσμο έδωσαν προσοχή, και της έδωσαν ένα διάσημο βραβείο. Αυτό ονομάστηκε Βραβείο Νόμπελ Ειρήνης, και ήταν αυτή η πρώτη Αφρικανίδα γυναίκα που το έλαβε ποτέ.

Η απατημένη ώρα της ημέρας της ήταν λίγο μετά το ηλιοβασίλεμα. Όταν έγινε πολύ σκοτάδι για να δει τα φυτό, η Ουανκάρι ήξερε ότι ήταν ώρα να πάει σπίτι. Ακολουθούσε τα στενά μονοπάτια μέσα από τα κτήματα, διασχίζοντας ποτάμια καθώς αυτή πήγαινε.

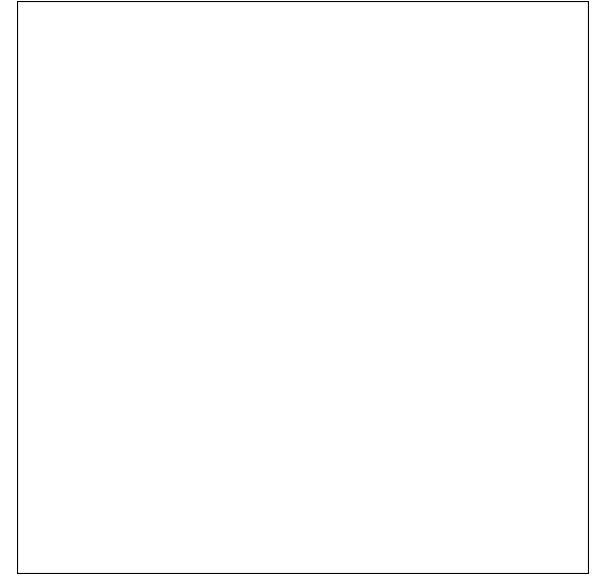

Καθώς περνούσε ο καιρός, τα νέα δέντρα μεγάλωσαν σε όση, και τα ποτάμια άρχισαν να ρέουν ξανά. Το μήνυμά της Ουανκάρι διασκορπίστηκε στην Αφρική. Ζήμια, εκατομμύρια δέντρα έρχονταν μεγαλώνει από τους σπόρους της Ουανκάρι.

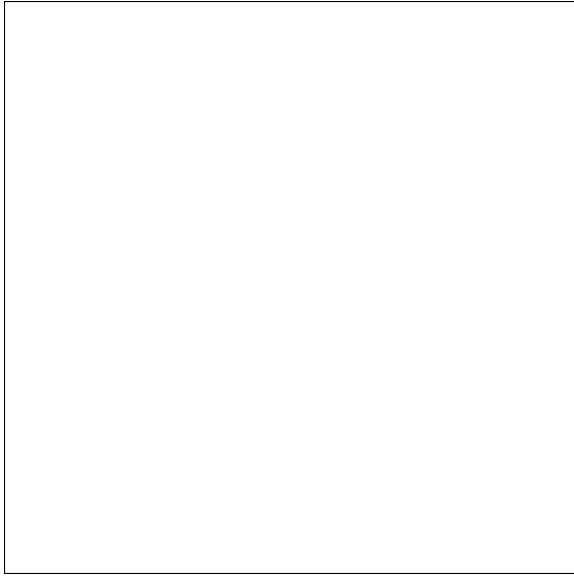

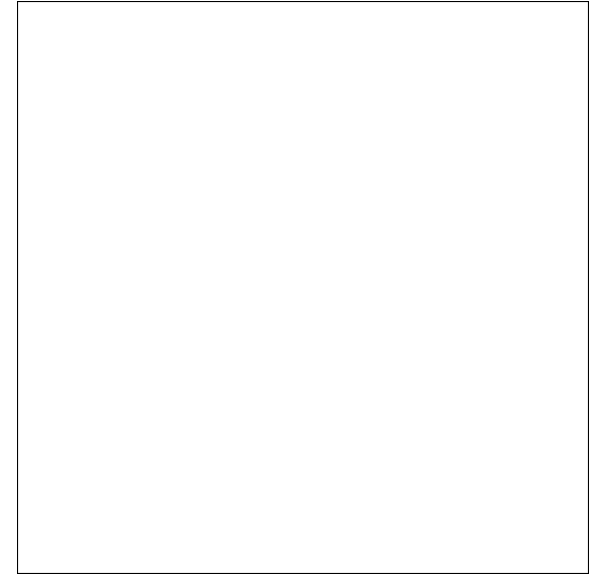
Η Ουανγκάρι ήταν ένα έξυπνο παιδί και ανυπομονούσε να πάει στο σχολείο. Αλλά η μητέρα και ο πατέρας της ήθελαν αυτή να μένει και να τους βοηθάει στο σπίτι. Όταν ήταν αυτή επτά χρονών, ο μεγάλος αδερφός της έπεισε τους γονείς της να την αφήσουν να πάει στο σχολείο.

Η Ουανγκάρι ήξερε τι να κάνει. Δίδαξε τις γυναίκες πώς να φυτεύουν δέντρα από σπόρους. Οι γυναίκες πούλησαν τα δέντρα και χρησιμοποίησαν τα χρήματα για να φροντίσουν τις οικογένειες τους. Οι γυναίκες ήταν πολύ χαρούμενες. Η Ουανγκάρι τις είχε βοηθήσει να αισθάνονται ισχυρές και δυνατές.

Στο Αμερικάνικο Πανεπιστήμιο η Ουανγκάρι έμαθε πολλά νέα πράγματα. Μελέτησε τα φυτά και πώς μεγαλώνουν. Και θυμήθηκε πώς μεγάλωσε: παίζοντας παιχνίδια με τα αδέρφια της στη σκιά των δέντρων στα όμορφα δάση της Κένυας.

Όσο περισσότερο μάθαινε, τόσο περισσότερο συνειδητοποιούσε ότι αγαπούσε τους ανθρώπους της Κένυας. Ήθελε αυτούς να είναι χαρούμενοι και ελεύθεροι. Όσο περισσότερο μάθαινε, τόσο περισσότερο θυμόταν το σπίτι της στην Αφρική.